

De klank van
het Zuiden

EMMA ZEGERS

De klank van het zuiden

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Emma Zegers

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave juli 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maar er is één ding in het bijzonder waar ik mijn hoofd over blijf breken. Weet je nog het stuntfeest na onze laatste schooldag? Ik bleef die nacht bij Naomi slapen en van haar moeder moesten we al om één uur thuis zijn. Toen we onze jassen wilden gaan halen, zat jij op het bankje onder de kapstok. 'Zullen we zoenen?' vroeg je aan mij. Ik deed net alsof ik je inderdaad ging zoenen, maar vlak voordat onze lippen elkaar zouden raken, trok ik me terug. Ik wist zeker dat je gedronken had en dat je het toch niet meende. En dat is dus precies wat ik me altijd ben blijven afvragen: meende je het of niet? Dikke kans dat het niet zo is, maar ik kan het niet laten me af te vragen wat er was gebeurd als we toen wel gezoend hadden.

Ik analyseer alles steeds maar weer in mijn hoofd. Zo ook dat geklier bij geschiedenis. Was dat alleen maar om stoer te doen of mocht je me echt? Er zijn toen zoveel dingen gebeurd die op zoveel verschillende manieren zijn uit te leggen. Vertel me alsjeblieft hoe het voor jou was. Het begon allemaal zo onschuldig, maar uiteindelijk veranderde het mijn leven.

Je had helemaal gelijk. Ik was naïef toen ik zestien was. Ik wist niks van de wereld of van de liefde. Maar toen liep jij mijn leven in en werd ik op slag volwassen. Sorry dat dit lange verhaal nu ineens uit de lucht komt vallen. Hopelijk heb ik hiermee niet je reis verpest. Veel plezier nog met alle mooie stranden en het lekkere eten daar.

Groetjes,
Cathalijne

waren waarvan hij de naam kon onthouden. Zelfs rozen en tulpen haalde hij door elkaar.

Nooit meer zal ik hem dat soort opmerkingen horen maken. Nooit meer zal hij thuiskomen met een beker warme chocomel die hij onderweg speciaal voor me heeft gekocht. Nooit meer zal ik tegen hem zeggen dat hij niet zolang voor de spiegel moet staan en dat we nu écht moeten gaan. Net zoals ik ook nooit meer ruzie met hem zal maken.

Goh, ik mis zelfs onze ruzies als ik denk aan alles wat ik nu in mijn eentje zal moeten doen. Voorzichtig raak ik de berg aarde voor mijn voeten aan. ‘Moest je nou echt precies doodgaan terwijl ik zwanger ben?’

‘Zwanger?’

Met een ruk draai ik mijn hoofd om, wat me een pijnlijke steek in mijn nek oplevert. Langzaam adem ik uit als ik mijn schoonvader achter me zie staan, terwijl ik met één hand over de pijnlijke plek in mijn nek wrijf. Of is Hein nu mijn ex-schoonvader? Ik heb geen idee hoe zoiets werkt. Hoe dan ook is het geen verdwaalde paparazzo. Al is dit niet bepaald de manier waarop ik bedacht had dat de rest van de wereld erachter zou komen. Vooral de naaste familie van mijn nageslacht niet.

Met ogen die uit hun kassen puilen staat Hein me aan te kijken. De rimpels in zijn gezicht lijken dieper dan normaal en er prijken dikke wallen onder zijn ogen. ‘Ben je zwanger?’

Ik haal diep adem en kom overeind. Nu is er geen weg meer terug. ‘Ja.’

‘Van James?’

Nee, van de paashaas. Ik weersta de neiging om met mijn ogen te rollen. Wat denkt hij wel niet van me? ‘Ja.’

Ongelovig schudt Hein zijn hoofd. ‘Dit moet een teken zijn. Zijn lichaam is er dan misschien niet meer, maar zijn geest is nog bij ons.’

Dit lijkt me niet het goede moment om te vragen wanneer hij zo spiritueel is geworden. Normaal gesproken gelooft hij ongeveer net zoveel in het ontastbare als in pratende bakstenen. Niet dat ik het hem kwalijk kan nemen dat hij op zoek is naar manieren om nog iets van zijn zoon terug te zien in de dagelijkse realiteit. ‘Misschien wel.’

Hein zet een stap in mijn richting terwijl hij me blijft aankijken. ‘Hoever ben je?’

Onbewust leg ik een hand op mijn buik. Over een tijdje zal dit zwarte jurkje dat Claire me vorig jaar in de uitverkoop heeft aangesmeerd me niet meer passen. Misschien zelfs de bijpassende ballerina’s niet, want ik heb gelezen dat vrouwen vaak een grotere schoenmaat ontwikkelen tijdens hun zwangerschap. ‘Een week of vijf, zes pas. Het is allemaal nog heel pril. James wist het nog niet eens.’

Misschien had ik dat beter niet kunnen zeggen. James is dood, dus die kan toch niet meer verraden dat hij van niks wist. En de enige levende persoon die ervan op de hoogte is, staat zo ver bij mijn schoonvader vandaan – letterlijk en figuurlijk – dat dat nooit zou uitkomen. Niemand hoeft te weten dat ik het niet meteen aan James heb verteld toen ik er zelf achter kwam.

De waarheid is dat ik me al afvroeg wat ik met dit kind moest vóór James stierf. Alleen had het toen nog twee ouders en nu sta ik er helemaal alleen voor. Dat maakt de zaken enkel nog gecompliceerder. Behalve dat ik nu James’ hart niet meer hoeft te breken.

Hein stapt op me af en legt een hand op mijn schouder terwijl hij me doordringend aankijkt met net zulke blauwe ogen als James had. ‘Dit is iets heel bijzonders. Op deze manier hebben we altijd nog een stukje van James bij ons. Beloof je me dat je goed voor jezelf zorgt? En

als je iets nodig hebt voor de baby, wat dan ook, dan wil ik dat je het me meteen laat weten. Dit kind is een klein wonder.'

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Het is niet alsof geld een probleem is. Mijn voornaamste probleem is dat ik helemaal niemand in de buurt heb om me te helpen, afgezien van mijn bemoeizieke schoonvader dan.

'Pap?' klinkt plotseling de stem van James' zusje Samantha. Bij de openstaande zijdeur van het uitvaartcentrum staat ze naar ons te kijken. 'Kun je even komen?'

'Ik kom eraan.' Hein verplaatst zijn blik weer terug naar mij. Aan zijn ogen te zien, kan hij nog steeds niet helemaal bevatten wat ik hem zojuist heb verteld. 'We hebben het er nog over.' Dan loopt hij weg.

'*Heej, biër ziede.*' Mijn vader slaat een arm om me heen. Of we nou honderdvijftig kilometer van Limburg verwijderd zijn of niet, hij houdt stug vast aan zijn dialect. 'Göt 't 'n bietje?'

'Jawel.' Hoe erg is het dat ik zelfs mijn ouders nog niks heb verteld? Niet dat ik dat niet wilde, overigens, er was alleen geen goed moment. Dit vind ik niet iets om over de telefoon te vertellen.

'Het is ook allemaal niet niks, hè?' Hij drukt een kus op mijn wang, waarbij de grijze haartjes van zijn stoppelbaardje mijn huid kietelen. 'Hé, wij moeten er helaas vandoor. Je moeder moet weer aan het werk. Weet je zeker dat je het hier allemaal redt? Als je een paar dagen naar huis wilt komen, ben je altijd welkom, dat weet je.'

Dat weet ik inderdaad, net als dat ik weet dat ik geen gebruik ga maken van zijn aanbod. Ik wil niet naar huis.

Nu stapt ook mijn beste vriendin op me af en pakt mijn hand vast. 'Heb je het niet koud? Je hebt kippenvel.'

'Het gaat wel.' Ik moet toegeven dat ik de kou niet voelde tot ze erover begon. Het is dan ook helemaal niet zo koud voor eind

maart. Misschien komt het omdat ik te veel andere dingen heb om te voelen. Mijn hele wereld ligt zo overhoop dat ik het mijn hersenen niet kwalijk kan nemen dat ze niet meer alle signalen oppikken.

‘Ik ga je jas voor je halen,’ zegt Naomi stellig. ‘En daarna blijf ik bij je, want volgens mij gaat het helemaal niet goed met je.’

‘Weet je dat zeker?’ wil mijn vader weten.

Naomi knikt. ‘Ik ga wel met de trein terug. Bedankt voor de lift hierheen.’

Terwijl mijn beste vriendin wegloopt, zet mijn vader een stap opzij zodat mijn moeder me kan omhelzen. Haar vertrouwde, bloemige parfum kriebelt in mijn neusgaten. ‘Ik vind het maar niks om je zo achter te laten.’

‘Het komt wel goed,’ doe ik een poging haar zorgen weg te wuiven. ‘Ik red me wel en ik heb Naomi. Ga jij maar terug naar de zaak.’

‘Je belt ons als er iets is, hè? Ik kan mijn werk misschien niet zomaar in de steek laten, maar je weet dat je vader meteen in de auto stapt als je hem nodig hebt.’

Dat weet ik inderdaad en dat vind ik heel lief, maar ik zie niet in wat ze nu voor me zouden kunnen doen. Ik heb tijd nodig om na te denken.

Na mijn moeder is mijn zus aan de beurt voor een omhelzing. Ze strijkt een pluk haar achter mijn oor en kijkt me triest aan met die groene ogen van haar. ‘Ik vind het zo kut voor je. Sorry dat we niet langer kunnen blijven.’

‘Geeft niet. Jullie moeten dat hele eind ook nog terugrijden.’

‘Zullen we dan maar gaan?’ Pap wrijft een laatste keer over mijn schouder en begint dan in de richting van de parkeerplaats te lopen.

Ik kijk mijn ouders en Rozemarijn na terwijl ze steeds kleiner worden en uiteindelijk uit het zicht verdwijnen. Over twee uur zullen

ze weer in Limburg zijn en god mag weten wat ik dan aan het doen ben. Waarschijnlijk Naomi uitzwaaien op het station, om daarna Claire te bellen met de vraag wat een gepast moment is om weer optredens te gaan geven. Ik word gek van de hele tijd thuiszitten.

‘Hier.’ Naomi slaat mijn mosgroene winterjas om me heen, die ik vandaag alleen maar heb meegenomen om me in de capuchon te kunnen verstoppen als ik daar behoefte aan heb. Met mijn hoofd daarin weggestopt voel ik me altijd een soort personage uit *The handmaid’s tale*; dan kan ik even doen alsof dit niet echt mijn leven is.

Ik stop mijn armen in de mouwen. Het was ook behoorlijk ambitieus om vandaag een mouwloos jurkje te dragen, maar zoveel zwarte dingen heb ik nou eenmaal niet in mijn kast hangen en ik weigerde iets nieuws te kopen voor een begrafenis, zelfs voor die van James.

‘Wil je iets drinken?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Laten we naar huis gaan.’

We hebben nog geen stap gezet of Hein verschijnt weer in mijn blikveld. ‘Cathalijne?’

Het gebruik van mijn volledige voornaam verrast me. Bijna niemand noemt me zo, alleen mijn familie en Naomi. Voor alle anderen – schoonfamilie, fans, mijn Amerikaanse vriendin Eden – is het Cath.

‘Je gaat toch niet... Mocht je ooit spullen van James gaan opruimen, wil je me dan bellen? Ik wil niet dat je zomaar dingen weggooit.’

‘Dat zal ik doen,’ beloof ik. Niet dat ik enig idee heb wat ik met al die spullen moet. Als Hein ze wil hebben, komt mij dat alleen maar goed uit. Ik heb over een tijdje toch alle ruimte nodig voor de baby.

Ik bedoel maar, ik heb niet eens een ruimte die als babykamer kan dienstdoen, tenzij ik zelf voortaan op de bank ga slapen.

‘En ook als er iets is met betrekking tot de baby. Dat James er niet meer is, wil niet zeggen dat je dit alleen moet doen.’

‘Baby?’ Naomi’s onderkaak valt zowat op de strook goed onderhouden gras die James’ graf van het klinkerpaadje scheidt. ‘Ben je zwanger?’

En dat is nummer twee die het grote nieuws op een andere manier hoort dan ik van tevoren bedacht had. Ik had het haar persoonlijk willen vertellen tijdens een van onze filmavondjes, ook al zijn die een stuk schaarser sinds ze niet meer in Utrecht woont. Bovendien heb ik het de laatste tijd druk gehad met werk en natuurlijk eiste James ook nog weleens wat tijd op. Wat dat betreft is mijn agenda vanaf nu veel minder gevuld.

‘O, je wist het nog niet? Nou ja, niet zo gek ook eigenlijk, aangezien James—’

‘Ja,’ onderbreek ik Hein met mijn antwoord op Naomi’s vraag. ‘Ik weet het zelf ook nog niet zo lang. Ik had niet eens de kans om het aan James te vertellen.’

Dat is een leugen. Het tweede streepje op de testuitslag verscheen ongeveer zestig uur voordat James een mes tussen zijn ribben kreeg. Ik had het hem kunnen vertellen bij het avondeten die dag, of toen ik de volgende dag thuiskwam van mijn hardlooperondje en hij nog een halfuur had voordat hij naar zijn afspraak moest. Er zijn zoveel momenten geweest dat ik het hem had kunnen vertellen. Ik wilde het alleen niet.

Logisch gezien weet ik ook wel dat ik het niet altijd voor mezelf had kunnen houden als hij niet plotseling overleden was. Het staat namelijk als een paal boven water dat ik dit kind ga laten zitten waar

het zit. Ik wist alleen niet of ik het samen met James wilde opvoeden. Het is een wrange gedachte dat ik daar nu niet meer over na hoeft te denken.

Naomi drukt me tegen zich aan in een stevige knuffel. ‘Wat heftig. Is het heel raar om je nu te feliciteren? Goh, ik weet niet wat ik moet zeggen.’

‘Het is oké. Ik ben gewoon een beetje een puinhoop nu.’ Alsof mijn lichaam dat wil bevestigen, begint er in mijn buik iets te verkrampen. Het heeft iets weg van menstruatiepijn, wat het niet is. De test was duidelijk.

‘Dat is logisch. Je vriend is net plotseling overleden en dan heb je ook nog al die hormonen die door je lijf gieren. Ik vind het knap dat je je vandaag zo goed staande hebt gehouden.’

Ik voel alweer tranen opkomen en wrijf in mijn ogen om ze tegen te houden. Het is ook gewoon niet eerlijk. Ondanks dat ik twijfelde aan onze relatie, was James geen slecht mens. Als hij van dit kind had geweten, had hij er meteen van gehouden, dat weet ik zeker. Waarom moest hij nou net op het verkeerde moment op de verkeerde plek zijn?

‘Kom, we gaan. Ik breng je naar huis en dan ga ik gebakjes voor ons halen bij dat winkeltje bij je om de hoek. Als dit geen reden is om ons vol te proppen met zoetheid, dan weet ik het ook niet meer.’

Ik kijk om naar het graf. Het heeft geen enkele zin om hier nog langer te blijven. Hier word ik alleen maar herinnerd aan alles wat er niet meer is. Nadat ik in stilte afscheid heb genomen van James – voor de zoveelste keer vandaag – laat ik mijn blik dan ook afdwalen naar Hein. Nu James er niet meer is, heb ik bijzonder weinig redenen om contact met hem te houden. Het enige wat ons nog verbindt, is zijn toekomstige kleinkind dat in mij groeit. ‘Sterkte nog vandaag.’

‘Dank je, jij ook. Ik hoor het wel als er iets is. De deur staat altijd open. Ook die van de zaak.’

Alsof ik dat niet begrepen had. Hein wóónt zo’n beetje in zijn tattooshop. ‘Goed om te weten. We spreken elkaar nog wel.’ Als ik hem opbel na de bevalling om te vertellen wat het is geworden.

Ik haak mijn arm door die van Naomi en laat me door haar de begraafplaats afleiden. Bij de poort kijk ik nog een laatste keer om, om te zien hoe mijn schoonzusje op haar vader afstapt om samen naar James’ graf te kijken. Samantha’s blauwe haar valt behoorlijk uit de toon op een dag als vandaag. Niet dat het mij wat kan schelen. Deze familie zal vanaf vandaag een stuk minder grote plek in mijn leven innemen.

2

Felt like the end of the world, now the world don't spin without
HARDY ft. Lauren Alaina & Devin Dawson – One Beer

Twintig minuten later steek ik mijn sleutel in het slot van de voordeur. Ik gooi mijn sleutels op het tafeltje naast de kapstok en nadat ik mijn jas heb opgehangen, maak ik aanstalten om naar de keuken te lopen.

Naomi pakt me bij mijn arm. ‘Geen sprake van. Jij gaat op de bank zitten. Ik zorg wel voor de rest. Wat wil je drinken? Warme chocomel?’

‘Doe maar thee.’ Chocomel doet me te veel aan James denken. Aan het leer van zijn jas dat langs mijn arm streek wanneer hij zich over me heen boog om me een kus te geven terwijl ik een nieuw nummer probeerde te schrijven. Het moeten de zwangerschapshormonen zijn die me die kleine, goede dingetjes laten herinneren.

In de keuken vult Naomi de waterkoker, waarna ze een paar keukenkastjes opent en weer sluit. ‘Waar staan de gebaksbordjes?’

‘In het meest linkse kastje.’ Ik schop de ballerina’s van mijn voeten en kruip op de bank met mijn knieën opgetrokken tot mijn kin. Omdat dat niet lekker zit met een jurk aan, trek ik de deken die over de rugleuning van de bank hangt naar me toe. James gebruikte het rood-wit gestreepte fleeceding vaak als hij ’s avonds laat televisie lag te kijken.

Ik vraag me af hoelang het gaat duren tot niet alles me meer aan hem herinnert. Als ons kind op hem lijkt, zou dat best nog eens heel lang kunnen zijn.

Vanuit de keuken klinken geluiden van Naomi die thee zet en onze onderweg aangeschafte gebakjes van een bordje voorziet. Met een volgeladen dienblad komt ze uiteindelijk de woonkamer in, om alles voor ons op de salontafel uit te stallen. Ze trekt haar eigen schoenen uit en steekt haar voeten aan de andere kant onder de deken. ‘Hoelang ben je al zwanger?’

Ik waardeer het dat ze met die vraag gewacht heeft tot we de privacy van mijn appartement bereikt hebben. Wie weet wie ons onderweg had kunnen horen praten. ‘Ik deed de test vorige week dinsdag, omdat ik niet ongesteld werd en me niet lekker voelde. Ik heb nog niet eens contact gehad met een verloskundige, of weet ik veel hoe zo iets werkt. Geen idee dus eigenlijk, behalve dat het nog niet zo lang is.’

‘Je moet je huisarts bellen,’ adviseert mijn beste vriendin. ‘Die kan je vast vertellen wat de logische volgende stap is.’

De huisarts, ja. Die had ik die dag moeten bellen, in plaats van Eden. Maar ik was zo in shock dat ik niet meer logisch kon nadenken, waardoor ik aan de andere kant van de wereld iemand wakker belde. Niet dat Eden het me kwalijk nam. Ze zegt altijd dat ik haar midden in de nacht mag bellen als er iets is.

‘Wat ga je doen? Ga je het houden?’ De toon van haar stem verraadt dat dat de optie is die haar voorkeur heeft.

‘Ja. Ik kan het financieel gezien hebben, ook zonder James, dus ik zie geen reden om het weg te laten halen. Ik moet alleen even kijken wat ik doe qua werk. Dat laat zich in mijn geval niet echt lekker combineren met een baby, maar ik ben niet zo’n vrouw die haar carrière belangrijker vindt dan haar kind.’

‘Als je maar niet zo’n vrouw wordt die haar carrière opgeeft voor haar kind, want ik weet dat je daar niet gelukkig van gaat worden. Je wilde dit altijd al. Er is vast wel een manier om het te combineren.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is allemaal raar nu. Ik kan niet echt een gefundeerde beslissing nemen. Er verandert te veel.’

Naomi zet haar mok thee op tafel neer en pakt mijn handen vast. ‘Kom een paar dagen mee naar huis. Even niks aan je hoofd, lekker uitwaaien op een terrasje langs de Maas en je rust pakken. Het zal je goeddoen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat kan ik er nu niet bij hebben.’

‘Wat ga je zeggen nu je niet meer het excuus hebt dat James allergisch is voor honden?’

‘Ik haat Limburg gewoon.’ Om te voorkomen dat ze meer antwoorden van me verwacht, stop ik een flinke hap chocoladetaart in mijn mond. Ik weet ook wel dat ik me aanstel omdat ik nog steeds zit met iets wat acht jaar geleden níét gebeurd is, maar ik ben nou eenmaal een artiest; ik presteer beter als ik kan zwelgen in zelfmedelijden.

‘Ja, natuurlijk. Je haat Limburg zo dat je vorig jaar optrad op Het Limburgs Leed met een cover van Rempetemp én een duet met Frans Pollux. Daar viel je door de mand, en hard ook.’

Met mijn vorkje prik ik willekeurige gaten in mijn stuk gebak. ‘Toevallig is *Vergaet neet te laeve* een keigoed nummer. Het is carnavalscountry en wat past nou meer bij mij dan dat? Misschien haat ik Noord-Limburg gewoon het meeste. Er is daar helemaal niks.’

‘Behalve je beste vriendin en je familie en de carnavalsvereniging waarvoor je ooit zo actief was.’ Naomi knikt zogenaamd begrijpend. ‘Ja, heel logisch dat je daar niet meer wilt komen. Alleen maar vanwege één persoon.’

Ik ontwijk haar blik. ‘Hou op.’

‘Ik weet best dat zij de reden is dat je Limburg haat. Ben je nog steeds niet over haar heen?’

‘Je weet duidelijk niet genoeg, want dan zou je ook weten waarom ik de nummers van mijn eerste album bijna nooit meer live speel. Of waarom de datum twaalf april voor altijd een speciale betekenis zal hebben. Denk je dat zeventien januari dat heeft?’

Naomi ademt diep in door haar neus en even verwacht ik dat ze tegen me zal uitvallen, maar dan ademt ze uit en vraagt op een rustige toon: ‘Wat is er met zeventien januari?’

‘Dat is de dag waarop ik besepte dat ik gevoelens begon te ontwikkelen voor James.’ Het gebeurde in de trein van Amsterdam naar Tilburg, waar ik destijds studeerde. Ik had net met James sushi gegeten in dit appartement en was op weg terug naar mijn studentenkamer. De hele treinreis kon ik alleen maar denken aan onze kus op de bank en hoe James eigenlijk verder wilde gaan, maar ik de volgende dag vroeg op moest en wist dat ik beter naar huis kon gaan. Ik staarde naar buiten in de donkere nacht en hoorde mezelf weer tegen hem zeggen dat ik de volgende keer wel kon blijven slapen.

Oké, misschien heeft die dag toch wel een klein beetje een speciale betekenis.

‘Je kunt Limburg niet voor eeuwig blijven ontlopen vanwege haar.’

‘Dat kan ik b– Au!’ Met een verwrongen gezicht grijp ik naar mijn buik.

‘Wat gebeurt er?’ Onmiddellijk zet Naomi haar bordje op tafel neer en buigt zich over me heen.

‘Buikkrimp,’ verklaar ik. Dat ik er al de hele dag af en toe last van heb, vertel ik er maar niet bij. Dan gaat ze zich nog meer zorgen maken en ik kijk er juist zo naar uit om straks even alleen te zijn. ‘Misschien is het de innesteling.’

Naomi wrijft over mijn knie. ‘Lieverd, de innesteling heeft allang plaatsgevonden, anders was je nu niet zwanger. Misschien moet je maar meteen die huisarts bellen. Je moet hoe dan ook een afspraak met iemand maken om het over de baby te hebben. Het uitstellen heeft geen zin, want die negen maanden blijven negen maanden. De baby komt echt niet later omdat jij nog niet alles op een rijtje hebt. Als je dingen gaat uitstellen, heb je daar uiteindelijk alleen jezelf mee.’

Daar heeft ze gelijk in. Ik heb het tot nu toe alleen uitgesteld omdat ik eerst de begrafenis achter de rug wilde hebben, maar dat is nu geen excuus meer. Daarom pak ik mijn tasje van de tafel en diep mijn telefoon eruit op. ‘Dit wordt dan mijn eerste bezoek aan deze huisarts. Ben ik nu een officiële Amsterdammer?’

Naomi werpt me een dreigende blik toe. ‘Je kunt het meisje wel uit het Vuurzeikerdorp halen, maar de Vuurzeiker niet uit het meisje,’ verwijst ze naar de carnavalsvereniging van het dorp waar zij en mijn ouders wonen.

Ik rol met mijn ogen. Het is een eeuwigheid geleden dat ik iets te maken heb gehad met de carnavalsvereniging van Boschveld. Ik voel me helemaal geen Vuurzeiker meer. Niet dat ik me een

Amsterdammer voel. Dat zal ik waarschijnlijk nooit worden en daar gaat dit bezoekje aan de huisarts niets aan veranderen.

‘Wil je hier eigenlijk nog wel blijven wonen zonder James?’ vraagt Naomi plotseling. ‘Sorry, dat is misschien een vreemde vraag nu, maar ik bedacht ineens dat je hierheen kwam voor hem. Ik weet dat je niet terug naar Limburg wilt, maar Tilburg dan? Je vond het daar toch leuk?’

‘Misschien,’ antwoord ik schouderophalend. Daar heb ik eigenlijk nog niet over nagedacht. Maar dat komt wel, ik moet nu eerst de huisarts bellen. Mijn duim zweeft boven het nummer van James’ huisarts, dat ik uit voorzorg al sinds ik bij hem introk in mijn contactenlijst heb staan, als de volgende steek door mijn buik trekt. Die doet zoveel pijn dat ik de telefoon laat vallen en met twee handen naar mijn buik grijp.

Naomi trekt me overeind. ‘Dit is niet goed. Kom, we gaan naar het ziekenhuis. O!’

‘Wat?’ Ik kijk achterom om te zien wat haar geschrokken kreet heeft veroorzaakt en dan zie ik de rode vlek op het witte leer van de bank. Het is alsof de temperatuur van mijn bloed in één klap onder het nulpunt zakt. ‘De baby. Kut, de baby.’

‘Misschien is er niks aan de hand,’ probeert Naomi me gerust te stellen, maar aan haar gejaagde ademhaling kan ik horen dat ze daar zelf niet van overtuigd is. ‘Ga naar de badkamer en haal wat maandverband. Wij gaan nu naar het ziekenhuis.’

Als in shock schuifel ik richting de badkamer. Zittend op de wc laat ik mijn onderbroek op mijn enkels zakken. Hoewel het ding dezelfde zwarte kleur heeft als mijn jurk, zie ik meteen dat het doordrenkt is met bloed. Trillend schop ik het stukje stof van mijn enkels. Dit kan nooit goed zijn.

Een zacht klopje op de deur. ‘Heb je schone kleren nodig?’

‘Ja, graag. Doe maar die spijkerbroek die in de slaapkamer over de stoel hangt. En een onderbroek, die liggen in de bovenste la van de kast.’

‘Ga ik voor je halen.’

Zelf kan ik alleen maar voor me uit blijven staren. Ik durf niet van de wc af te komen uit angst voor wat ik in de pot zal aantreffen. Ik weet dat het kindje in mijn buik waarschijnlijk nauwelijks groot genoeg is om met het blote oog waar te nemen, maar toch zie ik horrorbeelden voor me van een bloederige baby die in het water van de wc-pot drijft.

‘Cathalijne?’

‘De deur is open.’

De deur gaat open en Naomi komt binnen met mijn favoriete spijkerbroek over haar arm. Erbovenop ligt een schone onderbroek. Ze legt de spullen op de wasmachine en wrijft over mijn schouder. ‘Gaat het?’

Op het moment dat ik mijn hoofd schud, springen er tranen in mijn ogen. ‘De baby...’

‘We gaan naar het ziekenhuis. Kleed je om en zorg dat je genoeg maandverband bij je hebt. Waar liggen je autosleutels?’

Het idee dat zij, met veel meer medische kennis dan ik ooit zal hebben, zo stellig is over dat we naar het ziekenhuis moeten, zorgt ervoor dat mijn stem trilt. ‘Bij mijn huissleutels, op het tafeltje naast de kapstok.’

‘Goed, ik rij. Neem een deken of een kruik mee als je denkt dat dat helpt. Ik ga even bellen, oké?’

Ik knik alleen maar, ondanks alles stiekem hopen dat er niks aan de hand is. Ik kan niet eerst James verliezen en vervolgens mijn

ongeboren kind. Dat mag niet. Wat heb ik het universum misdaan om dit te verdienen?

Uiteindelijk weet ik mezelf ertoe te zetten een stuk wc-papier van de rol af te scheuren. Wanneer ik het waag om omlaag te kijken, zie ik meerdere bloedstolsels van enkele centimeters breed in het laagje water in de wc-pot drijven. Ik kan het niet helpen me af te vragen of een van die stolsels het klompje cellen bevat dat een baby had moeten worden.

Ik maak mezelf zo goed en zo kwaad als het gaat schoon en trek dan de kleren aan die Naomi voor me gepakt heeft. Uit de berg kledingstukken die naast de wasmachine op de crèmekleurige tegelvloer ligt, vis ik het donkerrode T-shirt dat ik gisteren aanhad om mijn outfit compleet te maken. Dan stap ik de badkamer uit.

Naomi staat al klaar met mijn jas, waar ze me in helpt. De autosleutels rammelen in haar hand. ‘We kunnen er meteen terecht.’

Zwijgend volg ik haar naar buiten. Deze dag kan nu al niet meer erger.

Een uur later verlaten we de spreekkamer van de gynaecoloog weer. Naomi heeft haar arm stevig om mijn schouders geslagen. Dat is ook wel nodig, want door de tranen die over mijn gezicht stromen, zie ik nauwelijks waar ik loop.

Vlak voor de balie van de secretaresse blijft mijn beste vriendin aarzelend staan. ‘Weet je zeker dat je niet met me mee naar huis wilt gaan? Gewoon, voor een paar dagen. Je kunt daar naar je oude huisarts toe als je wilt.’

Mijn oude huisarts kan me gestolen worden, maar wat zou ik nu graag wegkruipen in de armen van mijn moeder. Het is een soort oergevoel dat me verrast. Vervaarlijk balanceer ik op het randje van de afgrond die toegeven heet. Maar ik kan het niet. ‘Nee.’

‘Cathy...’ Hulpeloos kijkt Naomi me aan. ‘Ik ken jou te goed om te weten dat je nu niet alleen moet zijn. Je hebt rust nodig om dit allemaal te verwerken. Eerst James en nu een miskraam... Dat is niet niks. Ik wil niet dat je je op je werk stort.’

‘Toevallig hou ik van mijn werk,’ snotter ik. Daar gaan alle fantasieën die de afgelopen week door mijn hoofd zijn geschoten over hoe mijn buik zou groeien en hoe ik uiteindelijk mijn kind in mijn armen zou houden. Ik was zelfs al op mooie namen aan het letten en beeldde me in hoe ik mijn ouders het grote nieuws zou vertellen.

‘Cathalijne, ik meen het. Als je niet met me meegaat, bel ik je vader om te vragen of hij bij je komt logeren.’

Ik draai mijn hoofd weg en staar zonder iets te zien naar de ingang van de afdeling. ‘Mijn vader vindt Amsterdam verschrikkelijk. En hij zou de geiten ook nooit in de steek laten. Mijn moeder heeft veel voor hem over, maar ik heb haar nog nooit een geit zien melken.’

‘O ja, want je komt zo vaak bij je ouders dat je je vader dat wel ziet doen, wil je zeggen?’

‘Ik heb je al gezegd dat ik Limburg haat.’

‘Nee, je haat jezelf omdat je haar hebt laten lopen toen je de kans kreeg om voor haar te gaan. Ga met me mee.’

Ik kijk in de groene ogen van mijn beste vriendin en voel mijn hele verdediging afbrokkelen. Ik wil zo graag naar mijn familie toe. Als dat betekent dat ik daarvoor naar Limburg moet... Ik bedoel maar, ik weet dat er maar iets van tien personen in dat hele gebied wonen,

maar hoe groot is nou helemaal de kans dat ik net die ene tegenkom die ooit mijn hart brak? ‘Eén nacht.’

‘Twee,’ onderhandelt Naomi. ‘Zodat we morgenavond samen uit eten kunnen gaan om bij te kletsen. Ik heb je veel te weinig gezien de laatste tijd.’

‘Twee dan, op voorwaarde dat we niet naar de Italiaan bij de bioscoop in Venray gaan. Ik krijg nog steeds kotsneigingen als ik aan die ravioli denk.’ Dat we niet in Boschveld zelf uit eten gaan, spreekt voor zich. Het enige wat je daar ’s avonds kunt krijgen is een schaal bitterballen in het café van mijn moeder.

‘Schat, die tent is anderhalf jaar geleden al failliet gegaan. Dit bewijst maar weer dat jij echt veel te weinig naar huis komt.’

‘Stop met het mijn huis te noemen. Ik woon nu hier.’

Hoofdschuddend kijkt Naomi me aan. ‘Jij zult nooit een Amsterdammer worden. Nou, ga je hier die vervolgspraak maken of in Limburg?’

‘Hier.’ Met nieuwe vastberadenheid stap ik op de balie af. Ik ben mijn kind dan misschien verloren, maar mijn trots heb ik nog.

3

Live in a small town where it feels like home
Zac Brown Band – Homegrown

Nadat we thuis wat spullen hebben opgehaald, rijdt Naomi ons in mijn auto naar Limburg. Ik besteed de rit voornamelijk aan uit het raam staren terwijl de hoge kantoorgebouwen langzaam overgaan in weilanden en varkensstallen. Binnen enkele minuten nadat we de A73 hebben verlaten, laat Naomi de auto tot stilstand komen op het dorpsplein van Boschveld.

‘Ik kan je ook thuis afzetten en teruglopen.’

‘Dat lijkt me nergens voor nodig. Die paar honderd meter kan ik zelf wel rijden.’

‘Oké,’ knikt ze. ‘Dan zie ik je morgen. Als je je door je vader laat afzetten bij het restaurant, kun je met mij mee terugrijden.’

‘Doe ik.’ Ik klik mijn gordel los en loop om de auto heen naar de bestuurderskant. Daar neem ik plaats op de nog warme stoel.

Terwijl ik al zit, geeft Naomi me nog een snelle knuffel. ‘Sterkte nog. Bel je me als er iets is?’

‘Als jij stopt met doen alsof je mijn moeder bent. Ik zie je morgen.’ Ik trek de deur dicht en terwijl Naomi het plein oversteekt naar het enige appartementencomplex van het dorp, start ik de motor voor het vervolg van mijn reis.

Slechts een minuut later draai ik het erf van de oude boerderij van mijn ouders op. Met zijn babyblauwe houten luiken en verweerde bruine bakstenen ziet het er nog precies zo uit als op de dag dat ik mijn spullen pakte om te gaan studeren.

Nog voordat ik goed en wel tot stilstand ben gekomen, stuift er al een wild kwispelende labrador op de auto af. Ik open het portier en aai lachend over de kop van de hond. ‘Hé Cash, dat is even geleden, hè?’

De hond reageert met een poging om mijn hand af te likken. Grinnikend stap ik uit de auto. Ik vis mijn marineblauwe rugzak van de achterbank en draai me net om naar huis op het moment dat er iemand de hoek om komt.

‘Cathalijne, wat een verrassing. *Hadde* toch behoefte aan wat gezelschap van *òw álde vader?*’ Met gestrekte armen loopt hij op me af voor een omhelzing. Hij draagt nog steeds hetzelfde grijze colbertje en dito overhemd dat hij aanhad tijdens de uitvaartdienst voor James. Ik had verwacht dat hij meteen bij thuiskomst wel een comfortabele trui zou aantrekken, maar niet dus. ‘*Hoe vuulde òw aege?*’

Die paar kleine woordjes zorgen ervoor dat de stuwdam in mijn binnenste weer breekt. Snikkend begraaf ik mijn gezicht in zijn schouder. ‘Ik moet je iets vertellen.’

‘Ach, *megje* toch. *Göt mit nor binne*, dan zet ik een pot thee *vur òs*.’ Hij neemt mijn rugzak van me over en loopt voor me uit om het huis heen naar de keukendeur.

Gewillig volg ik hem, op mijn beurt weer gevolgd door Cash. In dit huis wordt de voordeur alleen gebruikt door onbekenden. Zelfs de postbode komt via de keuken, aangezien er toch bijna altijd wel iemand thuis is.

In de keuken stapt mijn vader meteen op de waterkoker af. ‘*Hedde al gegaete?* Ik kom net bij je moeder vandaan, maar ik kan nog wel wat *verreg make as ge wilt*. Zeg maar waar je zin in hebt.’

‘Ik heb geen honger.’ Mijn half opgegeten stuk taart van vanmiddag heb ik in de vuilnisbak geknikkerd toen ik mijn spullen ging pakken. Sindsdien heb ik niks meer gegeten, maar ik voel daar ook geen enkele behoefte toe.

Ondanks mijn woorden zet mijn vader de koektrommel op tafel. Met een zucht zak ik op een van de stoelen neer. Terwijl de hond zich bij mijn voeten neervlijt, open ik het deksel van de met bloemen beschilderde koektrommel en zie een verzameling knapkoeken liggen. Gretig gris ik een van de grote, ronde koeken met een suikerlaagje uit de trommel.

‘Dat dacht ik al,’ lacht pap. ‘Die gaan er altijd wel in.’

Geduldig wacht ik tot hij tegenover me komt zitten met een pot heet water, twee lege mokken en een doos vol theezakjes. Ik kies een zakje citroentheo uit en pas als ik het doorweekte zakje weer uit mijn mok haal en op een schaalte leg, open ik mijn mond. Mijn blik is hierbij strak op het tafelblad gericht en mijn duim glijdt over een van de groeven in het hout. ‘Ik was zwanger.’